

Гостътъ все още върти фуражката си, но хитро кимва съ глава къмъ Жоржета и смига, че иска да остане насаме съ него.

— Жоржета, иди свари кафе.

Когато тя излиза, гостътъ се навежда презъ масата къмъ Богдана и шепне:

— Йорго е онзи съ отрѣзаното ухо. Той е помощникъ-капитанъ въ една химия на Ахапитосъ отъ Солунъ. Пжтува по островитѣ. А другиятъ, Теофо, работи съ моторъ въ пристанището. Вози пжтници до параходитѣ. Много здраве имашъ отъ двамата.

— Тъй, тъй. . .

— Йорго поржча да ти кажа, че ти е много благодаренъ за една услуга, която ти си му направилъ.

— Разбирамъ.

— Ахапитосъ има два парахода по рейса за Нью-Йоркъ. Йорго говори съ него. Той ще ти даде работа. Азъ ще те отведа дотамъ съ химията. Сега ще разтоваримъ и натоваримъ, следъ петъ-шестъ дни заминаваме. И госпожата ще дойде съ насъ.

Богданъ става. Той никакъ не знае какво да отвърне. Той изобщо отвикна да се смѣе и да се радва. Оглежда се, отива до прозореца, барабани по стъклото и отваря вратата къмъ кухнята.

— Жоржета! — вика той. — Жоржета! По-скоро, ела, ела.

Пиятъ после кафе. Пушатъ силни английски цигари, останали отъ моряцитѣ презъ декемврийската буря. Гъркътъ иска да си тръгне, но насила го задържатъ за вечеря. После излизатъ всички заедно изъ града и се веселятъ до късно.

— Виждашъ ли, — говори ѝ Богданъ, когато оставатъ сами и тръгватъ за новата махала. — Азъ